

Σείς θά τους ἀναπληρώσετε! Ἐν ὑμῖν
θὰ εὑρούν τὰ ὄρφανά παράδειγμα συγ-
χρόνως καὶ στήριγμα! Ἐστὲ κηδεμόνες
των! Μιμούμενοι ὑμᾶς, θὰ γίνουν γεν-
ναῖοι ἀκούοντες τὰς συμβουλάς σας, θὰ
γίνουν καλοὶ στρατιῶται. Θὰ ἐμπιστευθῶ-
εις αὐτοὺς τὴν φρούρησιν τοῦ υἱοῦ μου,
ὅπως εἰς σᾶς ἐνεπιστεύθη τὴν ἴδεικήν
μου. Μὲ αὐτοὺς δὲν θὰ φοδούμαι δι’ ἐ-
κεῖνον, ὅπως μὲ σᾶς δὲν φοδούμαι διὰ
τὸν ἀκούτον μου. Σᾶς ζητῶ ὑπὲρ τῶν
παιδίων τούτων ἀγάπην καὶ προστασίαν!

Κατέπι, στραφεὶς πρὸς τοὺς Παιδεῖς:

— Παιδιά μου, σᾶς ἐπιφορτίω μὲ
καθῆκον βαρὺ καὶ δυσχερές, κατατάσσων
ὑμᾶς εἰς τὴν Αὐτοκρατορικήν Φρουράν.
‘Ἄλλ’ ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι μίαν ἡ-
μέραν ὅλοι θὰ εἴπουν: Τὰ παιδιά αὐτὰ
ἐδείχθησαν ἄξια τῶν πατέρων των! Παι-
δεῖς τῆς Φρουρᾶς! ‘Ἀπὸ σήμερον εἰσθε
εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλέως τῆς
Ρώμης!

— Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ! Ζήτω ὁ Βα-
σιλεὺς τῆς Ρώμης! ἀνεφώνησαν ἐνθου-
σιωδῶς οἱ Παιδεῖς καὶ οἱ Στρατιῶται τῆς
Αὐτοκρατορικῆς Φρουρᾶς.

— Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ! Ζήτω ὁ Βα-
σιλεὺς τῆς Ρώμης! ἐπανέλαβον οἱ ἀπε-
ροπληθεῖς θεαταὶ τῆς ἐπιθεωρήσεως.

— Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ! Ζήτω ὁ Βα-
σιλεὺς τῆς Ρώμης!

Ταῦτα ἀνεφώνει μετὰ τῶν ἄλλων καὶ
ὁ ‘Εκτωρ, ὁ ὄποιος ἀπέτελει μέρος τῆς
ἐφίππου ἀκολουθίας τοῦ Αὐτοκράτορος.
Οἱ ἕποις τοῦ Ἀκολούθου ἥτο ὡραιότα-
τος καὶ τὸν διηύθυνε μετὰ θαυμαστῆς
δεξιότητος.

Μεταξὺ τῶν παλαιμάχων, διεκρίνετο
προπάντων ὁ Βλάσιος Λεφέρος, γηραιὸς
στρατιώτης μὲ καλοχορόους παρειάς καὶ
μὲ μίαν μεγάλην οὐλήν κατὰ μῆκος τοῦ
προσώπου. Οἱ ὄφθαλμοὶ του ἐνύπταζαν
διαφορῶς ἐν τῶν Παιδῶν τῆς Φρου-
ρᾶς, ιστάμενον ἀκριβῶς ἀπέναντί του, ὁ
ὄποιος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῷ ἀπέ-
στελλε τρυφερὸν μειδίαμα, ἀναλαμβάνων
ἀμέσως τὸ σοθαρὸν παράστημα, τὸ ἀρ-
μόζον εἰς ἀληθῆ στρατιώτην.

Ολίγα ἔτη πρότερον, ὁ Βλάσιος Λε-
φέρος, ὁ ὄποιος ἥτο ἡδη γρεναδίερος τῆς
φρουρᾶς, ἔλαβε μίαν ἐπιστολὴν ἀναγ-
γέλλονταν ὅτι ὁ ἀδελφός του εἶχεν ἀπο-
θάνη πρὸ διάσημου, ἀφῆσας εἰς αὐτὸν ἀντὶ^τ
πάσης ἄλλης καταρομίας, ἐν παιδίον
πεντακτές ἥ. ἐξεστές. Τί νά το κάμη
παιδίον τὸσω μικρόν, ἀνθρωπὸς μὴ ἔχων
ἄλλο εἰσόδημα ἐκτὸς τοῦ γλίσχρου μι-
σθοῦ του; Βεβαίως μίαν ἡμέραν τὸ παι-
δίον θὰ ἐγίνετο καλὸς στρατιώτης. Άλλ’
ἐχρειάζετο καιρός . . . ‘Ἐν τῷ μεταξὺ^τ
ποῖος θάνελαμβάνε τὰ ἔξοδά του;

Ο Βλάσιος Λεφέρος εὑρε τότε τὸν
καλλίτερον καλλιγράφον τοῦ συντάγμα-
τος του καὶ τῷ ὑπηρέσεις τὴν ἐπομέ-
νην ἐπιστολὴν:

“Μεγαλείστατε,

«Ο Βλάσιος Λεφέρος, στρατιώτης τοῦ
τρίτου λόχου τοῦ δευτέρου τάγματος τῶν
Γρεναδέρων τῆς Αὐτοκρατορικῆς Φρου-
ρᾶς, τὸν ὄποιον ἰδιοχέριων ἐπαρασημο-
φορήσατε εἰς τὴν Ἀουστερλίτσην, λαμ-
βάνει τὴν τιμὴν νά σας ἀναγγείλῃ ὅτι,
κατηρονομήσας ἐνα μικρὸν ἀνεψιόν, ὁ
ποῖος δὲν ἔχει κανένα ἄλλον προστάτην,
δὲν ἡξερεῖ τί νά τον κάμη, τώρα που
θὰ φύγη διὰ τὸν πόλεμον! Μίαν ἡμέ-
ραν θὰ γίνη χωρὶς ἄλλο περίφημος στρα-
τιώτης. Ἄλλα πρέπει πρῶτον νά μάθῃ
γράμματα’ ἄ, ἔγω τὸ ἡξεύρω τι μεγάλη
ἔλλειψις θὰ τοῦ ἥτο, ἀν ἐμενεν ἀγράμμα-
τος! Δι’ αὐτὸν λοιπὸν, σᾶς παρακαλῶ,
Μεγαλείστατε, νά βάλετε τὸν μικρὸν μου
γράμματα’ ἄ, ἔγω τὸ ἡξεύρω τι μεγάλη
ἔλλειψις θὰ τοῦ ἥτο τοῦ στήθους του μὲ
ἄληγ τοῦ την δύναμιν.

— Εφύγατε λοιπὸν ἀπὸ τὸ Ναπολεόν-
τειον Λύκειον;

— Καθὼς βλέπει ἡ Γυμνασία Ἐξο-
χότης!

— Ἐλάτε! Θάφησετε ἐπὶ τέλους τὰ
ἀστεῖα; Δὲν ἡμπορεῖτε νά με λέτε ‘Αλ-
βαν, ὅπως ἄλλοτε;

— ‘Αλβαν! πῶς; μόνον ‘Αλβας;...
Δύο ἔτη τώρα είσθε εἰς τὸ παλάτι ‘Α-
κολούθου, καὶ δὲν ἐγίνατε ἀκόμη τίποτε,
ἐνῷ τόσοις ἄλλοι εἶγιναν καὶ δούκες καὶ
πρίγκιπες καὶ στρατάρχαι;

— Βλέπω ὅτι ἔξακολουθεῖτε, εἶπεν ὁ
‘Εκτωρ γελῶν, ἔξακολουθεῖτε νά μισήτε
τοὺς τίτλους κ’ ἐκείνους πού τους ἔχουν!

— Μὰ πῆγε μου, σᾶς παρακαλῶ!
αὐτὸι πού τους ἔχουν εἶνε τάχα καλλί-
τεροι ἀπὸ τὸν Περόλλην; ὁ Μύρα, βα-
σιλεὺς! ἡμουν κοντά του εἰς τὴν μάχην
τῆς Ἀρκόλης;—ό. Νέυ, πρίγκιψ! ἐπο-
λέμησα μαζί του εἰς τὸ Μαρέγχον!—ό
Μπεστιέρ, δούξ! τοῦ ἐσωτα τὴ ζωή ‘ετην
‘Αουστερλίτση!—ό Δυρόκ, μέγας . . .
δὲν ἔσερω τι εἰς τὸ παλάτι! τὸν ἐξέχω-
σα μέσα ἀπὸ τὸν ἀμμους τῆς ἐρήμου!

— Καὶ ὁ κακομοίης ὁ Περόλλης; τί σου
εἶνε; Λοχίας καὶ μόνο λοχίας! τίποτε
περισσότερο! “Ε, βέβαια, τὸ ἔσερω! μὲ
τὸ ξύλινο πόδι δὲν μποροῦσα νάνεβω ὁσφ
γρήγορος ἀνέβηρκαν οἱ ἄλλοι!

— ‘Ισως, εἶπεν ὁ ‘Εκτωρ πονηρῶς,
ἔτυχε τῶν αὐτῶν ἐνδείξεων συμπαθείας.

‘Ητο ὁ Περόλλης, Περόλλης ὁ ξυ-
λοπόδαρος, ὁ ὄποιος ἀπὸ τὸ Ναπολεόν-
τειον Λύκειον εἶχε μετατεθῆ ὡς λοχίας
γυμναστῆς εἰς τὸ σῶμα τῶν Παιδῶν τῆς
Φρουρᾶς. ‘Ο ‘Εκτωρ, ὁ ὄποιος τὸν εἶχε
χάστη ἀφέτον ἐκ τοῦ Δικείου, καλλίτερα ποῦ
ῆλθε ἔτοι τὸ πρᾶγμα! Ἐγώ τουλάχι-
στον δὲν ἄλλαξα γνώμην ἀπὸ συμφέρον,
ὅπως ὁ ἔνας καὶ ὁ ἄλλος, πού ἡμπο-
ροῦσα, ἀν ἡθελατε, νά σας ‘πῶ καὶ τὰ
ὄνοματά των.

— Κ’ ἐμένα κανένα συμφέρον δὲν θά
με κάμη νά μὴ ἀγαπῶ καὶ νά μὴ λα-
τρεύω αἰωνίως τὸν Αὐτοκράτορα! ἀπήν-
τησεν ὁ ‘Εκτωρ. Καὶ ἀν γίνω κ’ ἔγω
καμμιά φορά, ‘πρίγκιψ ἀληθῆνδες’ κα-
θὼς ἐλέγεν ἡ Βασέττα, τάσω τὸ καλλί-
τερον!

(Ἐπεται συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Εύδοξίας Δυπονή.
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΑΤΡΑΧΑΚΙ ΚΑΙ ΦΕΙΔΙ

Μιὰ φορὰ κ’ ἔναν καιρὸν
‘Ενα φεῖδι φοβερὸ
‘Επιασ’ ἀπ’ τὸ ποδαράκι
‘Ενα νέο βταραχάκι.

Μέσ’ τὸ δάκρυ βουτηχτό,

— «Μὴ μὲ φᾶς, φωνάς» αὐτό.
‘Καλούτταξε με, φεῖδι,
‘Ποῦ μαι σάν μικρὸ καρύδι,
‘Καὶ γὰρ σένα ούτε μίδι
‘Δέν θά γίνω μπουκουνιά·
‘Γύρεψε λιγάκι, κι’ ἄλλο
‘Ζῷο βρίσκεις πιό μεγάλο».

Πλὴν τὸ φεῖδι μ’ ὅδα αύτὰ

— ‘Απονα τοῦ ἀπαντᾶ:
‘Κάλλιο πέντε καὶ ‘τὸ χέρι,
‘Παρὰ δέκα καὶ καρτέρει.

ΒΑΛΑΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ

(Πολυτικὸ διήγημα)

ΕΙΧΕ γεννηθῆ ἀδύ-
νατος, φραγκητός,
έτοιμοθάνατος. ‘Η
μητέρα του ἐκινδυ-
νευσε ὅταν τὸν ἐ-
γένητος εἶχε τίποτε καὶ
δὲν εἶχε μόνον εἶχε καλό:
μια κλίσι μεγάλη διὰ τὴν μουσικήν.
Πάντοτε τὴν ήσθάνετο. Καὶ ὅταν ἐμεγάλωσε
καπτανός, ἄλλο δὲν ἔσυλλογίζετο παρὰ
τὴν μουσικήν, μόνο τὴν γάτας.

Μὰ γειτόνισσα ἐπῆγε κ’ ἐφώναξε τὸν
παπᾶ, καὶ μία ἄλλη ἄναψε ἔνα κερί δί-
πλα ‘το πατέρα.

— Μητερίσα μου, πῶς ἐθούτε τὸ
δάσος!

— Τώρα θενὰ βοήσῃ καὶ ἡ ράχη σου!

καὶ τὸν ἔδερνε μὲ κάποιον ρυθμὸν μου-
σικόν . . . Τὸ φτωχὸ ἐστέναζεν, ὑπέ-
σχετο νὰ μή το ξανακάνη, — καὶ μόνον ἐ-
συλλογίζετο τὸς ἥκουσε ποῦ ἥκουσε ‘τὸ
δάσος . . .

Τί θαυμάσιο πρᾶγμα! — Τὰ ἔλατα,
τὰ ρέικια, τὰ πεῦκα, οἱ πλάτανοι, τὰ πού-
λια, ὅλα ποῦ ξεναγίαν δάκρυα, τὰ μάτια
ἄνοιγαν πιὸ πολὺ, ἔγειραν δάκρυα, τὰ μάτια
ἄνοιγαν δάκρυα, τὰ μάτια άνοιγαν δάκρυα . . .

Καὶ τὸ πέρνει τὸ σχεδὸν ἀψυχο σω-
ματάνι, τὸ βουτᾶ σὲ μία λεκάνη νερὸ
καὶ φωνάζει:

— Βαπτίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ —
‘Ιωάννης—εἰς τὸ δόνομα τοῦ Πατρὸς καὶ
τοῦ Υιοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος!

Κατεβάζει ἀπὸ τὸ εἰκονοστάσιον ‘λιγό-
τα τῆς Παναγίας, τὸ μυρόνει

— Πιθανόν! ἀπήντησεν ὁ γηραιός
λοχίας καὶ μὰ τὸ Θέο, καλλίτερα ποῦ
ῆλθε ἔτοι τὸ πρᾶγμα! Ἐγώ τουλάχι-
στον δὲν ἄλλαξα γνώμην ἀπὸ συμ

ρων που άνυψούτο ή αύλαία και μου έδειχνε τὸ θέατρον γεμάτον ἀπὸ καταχρύσους αξιωματικοὺς καὶ ἀπὸ κυρίας αδιαμαντοστολίστους, ἐνόμιζα ὅτι δόλος αὐτὸς ὁ λαμπρὸς κόσμος ἥλθεν ἀποκλειστικῶς διὰ νὰ ἴδῃ ἐμὲ καὶ νὰ με χειροκροτήσῃ ὅτι ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου ἐξηρτάτο μονον ἀπὸ ἐμὲ καὶ ἀνὴθελα νὰ φανῇ ἴδιοτροπος—ὅπως εἶνε, καθὼς λέγουν, μερικοὶ μεγάλοι καλλιτέχναι, — ἡ παράστασις θὰ ἐματαύστο καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ μον ἐπροξενοῦσε μεγάλην ευχαρίστησιν. Ἀλλά δέν το εἶχα σκοπὸν νὰ δυσαρεστήσω τὴν διεύθυνσιν τοῦ Θεάτρου. Ἀπὸ τότε που εἶδα πόσον καλὸς ἦτο ὁ Πιστός, ἐντρεπόμην νὰ φάγωμαι ἐγὼ κακή.

« Ήμην εύτυχεστέρα παρά ποτε. Τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ μ' ἐμελαγχολοῦσε ὀλίγον, μέσα εἰς τὴν τελείαν αὐτὴν εὐτυχίαν, ἥσαν . . . τὰ ὄνειρά μου. Ναί πολὺ συγνά ἔβλεπα εἰς τὸν ὑπνον μου τὸν πρατινοκόκκινον ἐκεῖνον παπαγάλον ἐπάνω εἰς τὸ χυρό του ἕλον, νὰ μου λέγῃ μὲ τὴν βραχιασμένην καὶ εἰρωνικήν του φωνήν : « Καὶ αὐτὸς θὰ περάσῃ! Καὶ αὐτὸς δέν θὰ βασιώῃ πολύ! »

« Έν τούτοις δόλον ἔκεινον τὸν χειμῶνα ἐγκολούθησα νὰ παριστάνω καὶ νὰ χειροκροτοῦμαι, ἀνὴθελα νά τὸν βράδυ, τοῦλάγιστον δύο καὶ τρεῖς φορὲς τὴν ἐθδομάδα,— καὶ τὴν ἡμέραν νὰ δέχωμαι ἔνα σωρὸ ἐπικεφέις : ρέπορτερ οἱ δόποιοι ἥθελαν νὰ γράψουν τὰ κατ' ἐμὲ εἰς τὰς ἐφημερίδας των μουσικῶν, οἱ δόποιοι ἥθελαν νὰ συνθέσουν μπαλέτα δι' ἐμὲ σχεδιαστάς, οἱ δόποιοι ἥθελαν νὰ καμμίαν τὴν εἰκόνα μου διὰ εἰκονογραφημένα περισσικά, ξένους ἀπὸ διαφόρους τόπους; οἱ δόποιοι, ἐπιστρέφοντες εἰς τὰς πατρίδας των, ἥθελαν νὰ λέγουν ὅτι ἐγνώρισαν καὶ τὴν περίφημον Ἀστρούλαν, πρώτην χορεύτριαν τοῦ Μεγάλου Θεάτρου τῆς Βιέννης! Μερικοὶ ἀπὸ αὐτούς, ἐδειχναν τόσον ἐνθουσιασμόν, ὡς εἶχα συνείδηση τὰς ζητούσειν τὸν χειροκροτήσας αὐτὸς τὸν χειροκροτητόν την παράστασιν τοῦ Πιστού! Καὶ εἴπα : Μόνον καθ' ὑπνον ὁ θυγατρὸς μου παρακαλεῖται τελείαν Εύτυχίαν!

ΣΧΕΤΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΕΜΠΙΝΕΥΣΘΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ίδου ἐν "Ονειρον Θερινῆς Νυκτός. Μου ἐφάνη ὅτι ἡμην εἰς τὴν Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου. Γύρω μου ἡ Νεράδες τοῦ Γιαλοῦ ἐχόρευαν, ἐν φήναστον ἀπὸ τὴν Γαληνικίαν Θάλασσαν μία Περιπλής Μελωδία, ὡς μουσική τοῦ Μόζαρτ. . .

"Ω, τι Μαγευμένη Ἀκρογιαλιά!
Καὶ εἴπα : Μόνον καθ' ὑπνον ὁ θυγατρὸς μου παρακαλεῖται τελείαν Εύτυχίαν!

Πρότυπον ἀρετῆς καὶ σοφίας ἡ μεγάλη Ἀθηναία. Εύτυχής ἡ δυναμένη καὶ κατ' ἐλάχιστον γά την μιμηθῆ!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὰς ἑξάτετρες τῆς Ζωολογίας.

Ο Καθηγητής.—Εἰμπορεῖτε, κύριε Δόν Κιχώτη, νά μου εἰπτε τὰ δύτα τῆς κεφαλῆς;

Δόν Κιχώτης.—Τὰ δύτα τῆς κεφαλῆς τὰ ἔχω διεισδύειν εἰς τὸ κεφάλι μου ἀλλὰ αὐτὴν τὴν στιγμὴν δὲν ἐνθυμοῦμαι κανένα.

Εστάλη ἀπὸ τοῦ Τρικαγγενούπολον

* * *

Φιλάνθρωπος ἀπαντᾷ καθ' ὅδον πτωχῶν παιδίον καὶ τῷ ἀπειθεύειν διαφόρους ἐρωτήσεις. Μεταξὺ τῶν ἀλλων τὸν ἔρωτα:

— Τί ἔργασιαν ἔκαμψε;

— Ήμουν εἰς ἐνα μοναστήρι. . .

— Καὶ τι; ήσουν μοναχός;

— "Οχι! ήσαν καὶ ἀλλοι.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Τούν-Τούν

Ο ΥΔΕΜΙΑ παραγγελα πρᾶς ἀποστολὴν παλαιῶν φύλων τῆς "Διαπλάσεως" θὰ ἔκτεληται, ἀνὴθελα σύνδεσται μὲ τὸ ἀντίτυπον. "Εκαστον φύλων τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τιμάται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-1897) λεπτὰ 15.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ



ΑΔΑΠΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΕΝ ΑΜΦΕΒΑΛΛΑ, Αετὲ τὸν Ὀρέων,— ἀλήθεια, πόσον καιρὸν εἶχα νὰ λάβω ἐπιστολὴν σου! — ήτις ἡ Ναυτοπούλα θὰ εύρη δεξιώτατον βοηθὸν διὰ τὸ ξεσπάθυμα, τώρα που δὲ ύπάγη καὶ σὺ εἰς τὴν πατρίδα σου. Ός πρὸ τὴν Ἡγροῦ, δὲν ἡξένυρο διατί δέν σου ἀνταπέδωκεν ἔνας τώρα τὸ τετράδιόν σου! ἔχει νὰ μου γράψῃ ἀπὸ τότε. Δὲν ποτενός θώμας νὰ είνει θυμωμένη ἐναυτόν σου. ἡ Ναυτοπούλα ίσως θύελε νόστειευθῆ.

Καρπόροφες Ἀμπελός, αὐτὸς τὸ φευδώνυμον σου ἔξελεκα. Χαίρω πολὺ ὅτι θὰ το κρατήσῃς μυστικόν, αὐτὸς εἰς τὴν φωτογραφίαν του καὶ τὸ Αρχιζάριον. Μήπως φιλοσοφεῖ καὶ αὐτὸς; — "Ἄσ μου το εἴπαν, διὰ νὰ μη ἀναβάλλω ἐξ αἰτίας του τὴν Ε' Κυριακήν...

Τοῦμπες! μάλιστα τοῦμπες σωτές ἔκαμψεν

ἀπὸ τὴν χαράν του τὸ Ετοί μάρεσε, ἀμα εἰδενετηστήρας εἰς τὴν ἐπιστολὴν του. Καὶ σήμερον μοῦ γράψει μιαν ἀλληλούχων πλεύδιον σου εἴκεντον, διότι δὲν ἔπαιταις καθόλου. Απήντης εἰς δι, τι σου ξέραφαν, τὸ ἡξένυρο. Συνέβη δημος μια παρεξήγησις ὡς πρὸ τὸ φύλόν σου, τὴν θύελα της Ναυτοπούλας τοῦ ιστορίαν της φύλων της φευδώνυμου της Ελλάδας πάλαιεις ή "Ελλη Πάλλη"! Πῶς!

Ο Διογένης Λαέρτιος, παρεπιδημῶν ἀπὸ τὸν χαράν του τὸ Ετοί μάρεσε, ἀμα εἰδενετηστήρας εἰς τὴν ἐπιστολὴν του. Καὶ σήμερον μοῦ γράψει μιαν ἀλληλούχων πλεύδιον σου εἴκεντον, διότι δὲν ἔπαιταις καθόλου. Μετάξην τὸν ίδιον μοῦ λέγει διότι τοῦ θύρας πολὺ τὸ φύλόν σου, τὸ Ελλάδα πάλαιεις ή "Ελλη Πάλλη"! Πῶς!

Μὲν εὐχαριστησε πολὺ νὰ ἐπιστολὴν σου δεκτόν. Γράψε μου!

Α, πρέπει νὰ μάθης νὰ κολυμβᾶς, Αγρότες Αργοαδῆτα! Θαλασσινὸς ἀνθρώπος καὶ νὰ μεταχειρίζεται φούσκες καὶ ϕελλώνες; δὲν πάει!

Φίλατες Αλέξανδρος Οίκονομίδη, ἀνὴθελα συνέβησεν τὸν θύραν της Νέαν Γεωργίαν, ἀρέτω μακράν διώκεις την θύραν της Αγγελίας. Θότε πρέπει νὰ έχης διότι τοῦ φύλου μου λέγει διότι τοῦ θύρας πολὺ τὸ δύνατεν πρωτοφόλι: του, χωρίς να ἔννοι τὸ λόγον! Αν ἡγέραζες τίποτε καὶ το έθλεπε, δὲν θάπορούσε τόσον. Αλλὰ πού νὰ τὸ έθλεπε!

Φίλατες Αλέξανδρος Οίκονομίδη, ἀνὴθελα συνέβησεν τὸν θύραν της Αγγελίας.

Μά τι θέλεις λοιπὸν νὰ σου δρκισθῶ, Διετηκή Θάλασσα, διτο σ' ἀγαπητούσου, διὰ τὸν Τίκ-Τάκ, Φλύ-Φλάρ, Κόρτε Ραπαράκη, Γαύ-Γαν, Δόν Κιχώτη, Βράχυ τὸν Γλάρων, Λευκὴ Άκανθα, Κνανολευκον Σημαλά, Δλ-λα-οδ-μί καὶ Ποιητριαν Σαπρώ — ὁ Διογένης Λαέρτιος μὲ τὸ Ταπειρόν "Ιορ καὶ Λευκήν" Αρχοτον (μὲ τὰ θύματα των παρακαλεστήρων) — ο Κροκόδειος τοῦ Νείλου μὲ τὴν Σκηνοθετήρη Σελήνην — ο Τοιροπομπίδας μὲ τὸν Σερόδορο Βύρωνα καὶ μὲ τὸν Πόρρον — τὸ Ετοί καὶ ἀρέσει μὲ τὴν Ναυτοπούλα τοῦ πατέρα της πειρατήρων — ο Σελήνη τοῦ Ταπειρόν τοῦ Νείλου μὲ τὴν Σκηνοθετήρη Σελήνην — ο Τοιροπομπίδας μὲ τὸν Σερόδορο Βύρωνα καὶ μὲ τὸν Πόρρον — τὸ Ετοί καὶ ἀνησύχησα. Γράψε μου γρήγορα μὲ μελάνη, διὰ νὰ μάθω διέγεινες καλά.

Δὲν το κατώρθως, σαγαπητὸν Αγήσε Σθόνες, νάναγνωσάς τὴν ἐπιστολὴν ποὺ μου ἔγραψες μὲ μολύβι. Τι μου ξέραφες; . . . Εἰδὼ μονού διτε εἰστατεῖς της πατρίδας, δὲν εἰμπορεύεταις τῶν πατέρων, πρέπει νὰ έχης διότι τὸν θύραν εἰς καρπάριαν ἀλλάντων τὸν πατέρα της.

Τι νὰ γίνη, Ρωμύλε! Καὶ ἀλλα παιδιό, εἴκετα τῶν πειρατεῶν τῆς πατρίδας, δὲν εἰμπορεύεταις τῶν πατέρων, πρέπει νὰ έχης διότι τὸν θύραν εἰς καρπάριαν ἀλλάντων τὸν πατέρα της.

Τι νὰ γίνη, Ρωμύλε! Καὶ ἀλλα παιδιό, εἴκετα τῶν πειρατεῶν τῆς πατρίδας, δὲν εἰμπορεύεταις τῶν πατέρων, πρέπει νὰ έχης διότι τὸν θύραν εἰς καρπάριαν ἀλλάντων τὸν πατέρα της.

Μάθεται λοιπὸν, διοττασούσου της Ζωολογίας,

Ο Καθηγητής.—Εἰμπορεῖτε, κύριε Δόν Κιχώτη, νά μου εἰπτε τὰ δύτα τῆς κεφαλῆς;

Δόν Κιχώτης.—Τὰ δύτα τῆς κεφαλῆς τὰ ἔχω διεισδύειν εἰς τὸ κεφάλι μου ἀλλὰ αὐτὴν τὴν στιγμὴν δὲν ἐνθυμοῦμαι κανένα.

Εστάλη ἀπὸ τοῦ Τρικαγγενούπολον

* * *

Φιλάνθρωπος ἀπαντᾷ καθ' ὅδον πτωχῶν παιδίον καὶ τῷ ἀπειθεύειν διαφόρους ἐρωτήσεις. Μεταξὺ τῶν ἀλλων τὸν ἔρωτα:

— Τί ἔργασιαν ἔκαμψε;

— Ήμουν εἰς ἐνα μοναστήρι. . .

— Καὶ τι; ήσουν μοναχός;

— "Οχι! ήσαν καὶ ἀλλοι

μὲ τὸν Ἀχαιῶν Δρομέα (μὲ τὸνόντα του) — ἡ Ἀλκυοτίς Ήμέρα μὲ τὴν Ἀργίαν Ἀμερικαΐδα, Κονταδιαρόν, Κόρτε Ραχαίκην, Λευκήν Πεταλούδαν, Ὄρον Κερκύρας, Ἐξέδραν Φαλήρου, Ταπεινὸν Ιον, Ἀρχιζάλαιον, Ποιητικὰ Σατρόν, Χρυσοῦν Δέρας, Λέοντα τῆς Νεαρέας, Ἀγχυρά τῆς Εὐτυρίας καὶ Κύμη τῆς Σαλαμίνος (εἰ δύνατον μὲ ταῦθιματά των).

Απὸ ἔνα γλυκὸ φίδιον στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τους φίλους της: Καλασσὸν Κόμον, Ἐλένην Κολιαΐδην, Ὑπολαίδην, Πολυτίγην Λάφη, Ἀνθισμένην Λυγαριάν, Σωτῆρον Σ. Σωραγόπουλον, Μικρὸν Διάβολον (ἔστειλα). Ν. Χριστοφόρην ἔστειλα 20 καὶ 21. Ἀστυχὴν Ἀηδόνα (δὲν εἶδες τὸν νέον Καρογιόπον τῶν θευδωνύμων); Ἐλευθέριον Πλάτωνα (ἔστειλα). Ἀρδετὸν Εξώρο (ἔστειλα πάλι 23 καὶ 25). Ἀκρόπολεν (ἔστειλα τὴν εἰδοποῖη δὲ ὅτι πρὸν γίνη ἡ νέα διεύθυνσις, τῆς ἔστειλα εἰς τὴν παλαιὰν ἐν τεράδιον Μ. Μυστικῶν καὶ δὲς φροντίσῃ νά το λάθη). Υψηλοῖον Λεύκην (αὐτὸν τὸ θευδώνυμον σὺν ἔξελεια, νέα μου φίλη). Θαυμαστὴν τὸν Ορατὸν Τεχνῶν (ἀναμένω). Λόρδον Βύρωνα (βεβαίως!) Καραδόκεντον Κρέτον (εὐχαριστῶ πολὺ). Δελδηγίρα τὸν Εὐξείτον, Τρομάρα, Η. Καρζῆν (ἔστειλα καὶ πάλιν ἀλλὰ τὸ Ταγιδρομεῖον σας κατήγρασεν ἀντιφόρον!). Καλὴν Καρδιά, Χρυσόφαρον κτλ.

Εἰς δύος ἑπτοτολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Ιουνίου θάπαντήσας εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 5 Αὐγούστου ἐ. ἐ.

534. Λεξιγράφος.

Γράμμα εἴνε τὸ πρῶτον μου, εἴνε νησὶ τὸ ἄλλο. Ζῶν γεννοῦν τὰ δύο μαζί, πασίγνωστον, μεγάλο. Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐδείνοντος Στρατιώτου

535. Στοιχειόγραφος.

Μὲ τὸ κεφάλι τοῦ Πανός, νησάκι: «τὸ Αίγαστον μὲ τὸ κεφάλι τῆς Ληρούς, πουλὶ δηγὸς χερσαίον. Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ευφέρου.

536. Πυραμίς.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ώστε νάναγινωσκεται τὸνομα τῷον: αἱ δὲ 6 στιγματὶς τῆς βάσεως μετατοῦν τὸν ἐν τῷ μέσων αὐτῶν σταυροῦ νάντελῶσι τὸ δόνομα προτεκτοῦς τῆς Διάπλασιος προσπότων, αἱ ἀνωτέρων 4 ἀρχαῖον φροντίου, αἱ δὲ 2 ἀνώτεραι θεῖς τῆς μιθολογίας. Εστάλη ὑπὸ τοῦ Πελλάκηρος τῆς Λαζανᾶς.

537. Γωνία.

$T+++ =$ Πόλις Εύρωπαικὴ
 $H+++ =$ Θαλάσσιον ζῷον
 $+N++ =$ Ποτὸν
 $O+++ =$ Πτηγὸν
 $S+++ =$ Ἀρχαία πόλις
Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μικρὸν Διαβόλου

538-542. Σύνθετες λέξεις.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι 12 συνλαβῶν σχημάτισον, τὰ ὄντατα 5 γῆσαν. Κυ-σα-χι-ρα-θη-μος-κερ-ρος-ρα-κυ-πο-ος

543-548. Μαγικῶν γράμματα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἔχοντος τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις:

549. Μεσοστήχης.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν: τόνομα ποταμοῦ.

550. Ελληνοσύμφωνον.

1. Μούσα. 2. Στρατιωτικὸν σῶμα. 3. Θεά. 4. Πτηνόν. 5. Μέρος τοῦ πλοίου. 6. Νήσος. Εστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Φωτοροπολίδου

551. Γρίφος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ανθεροποταρίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 24 καὶ 31 Μαΐου 1897.

249. Ταμίας (τό, μία, ε.). — 250. Πάνη, ἄν.

— 251. Τὸ σῶμα καὶ ἡ καρδία. — 252. Ο χωρικὸς εἶχε 150 πρόδατα, ή δὲ οίκια ήταν 22,000 δραχμαῖς.

253. ΚΑΜΙΝΗ 254-259. 1, Κύνων. 2, ΕΡΑΤΩ Λέων. 3, Ουρος. 4, Πάρκα ΛΑΙΜΑ Ποτὸν. 5, Ρέννος. 6, Ρινό-ΑΤΜΟΣ κερως. — 260. ΛΕΙΨΑ ΠΡΕΜΑ (1, πέλτη. 2, στεγή. 3, Λάιος. 4, γύψος. 5, Λάρισα. 6, ΑνΑφη). 261. ΚΟΡΙΝΘΟΣ, ΤΡΙΠΟΛΙΣ (1, Κατων. 2, Ορθρός. 3, Ραθεστός. 4, Ιοπος. 5, Ναος. 6, Θάλαρος. 7, Οσίρις. 8, Σέσωστρος). — 262. Ήσος δύοντος τῆς ἐργασίας ἵνα μὴ γίνησον τῶν ἀνθρώπων.

263. Μ. 266-269. 1. Τσουχνίδα. 2, Πανδαιμόνιον. 3, Ναυτομήτος πούλα. 4, Τρεχαγγυρεύοπου-ΜΥΤΙΑΟΣ λος. — 270. ΚΟΪΔΡΟΣ. (1, ΣΟΔΟΣ. 2, οκτακία. 2, οχρα. 3, Οδυσσείς. 4, Ηραλῆς. 5, Γορτυνία. 6, Ισπανία). — 271.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. (1, ΑΝτιφόν. 2, Τίγρης. 3, ΓΟΛΙΔ. 4, ΝΗρεύς). — 272. ΔΑΝΙΑ, (1, δένδρον. 2, Σαλαμίς. 3, Ρῆνος. 4, χελιδών. 5, Αριάδνη). — 273. Μία φίλη καὶ μία βρετεῖα. — 274. Ο Σωκράτης ἦτο σοφός.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνετέλεσεν ὑπὸ τοῦ Τυπογράφου τῆς Παιδιάτας ἃς τὸ πατέρα τοῦ πατέρα τοῦ περιοδικοῦ εὑγγαρικοῦ, ἀλλοτε περιεγύρευε τὰς τηνχάρας ἀμέτηνης οὐηρασίας, κατέτινε τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κονσταντινουπόλεως, ἃς ἀνάγνωσμα ἀριστονομίας προτιμάτων εἰς τὰς πετάλους.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ.

Ἐν Ελλάσι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Εἴδοτ. φρ. χρ. 0,18

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Αθήναις.

Οδός Αιόλου, 119, ἐναντί Χρυσοσπηλιακούσης.

Ετος 19^ο.—Αριθ. 29

Περιόδος Β'.—Τόμ. 4^ο.

Ἐν Αθήναις, τὴν 12 Ιουλίου 1897

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΟΥ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879-1893)

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν δύοιων ἡ τιμὴ ποικίλλει ως ἔξτης:

Α'. — Πρὸς δραχμὴν 1 ἔκαστος διὰ τοὺς ἐν «Αθήναις, δραχ.

1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ

Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθεροι ταχιδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περίοδου τῆς «Διαπλάσεως»: 4ος,

5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος,

21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἔκαστος.

Β'. — Πρὸς φρ. 2,50 ἔκαστος πωλούμεναι οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περίοδου τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος,

13ος, 14ος.

Γ'. — Φράγκη 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος, πλησιάζων νὰ ἔξαν-

παραγγελται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς συστημένης πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως» Οδός Αιόλου 119—ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀρδόνιος εἰκονογραφημένους τούτους τόμους (ῶν ἔκαστος εἶναι ἀνεξάρτητος τῶν ἀλλοι, ἀποτελοῦνται εὐτοπεῖς βιβλίοι) ἔκαστος εἶναι ἀνεξάρτητος τῶν ἀλλοι, ἀποτελοῦνται εὐτοπεῖς βιβλίοι:

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ο «Ανοικτόκαρδος» ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οι Τρεῖς μικροὶ Σωματορύλαχες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ο «Βρόχος» τῶν Γλύκρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ο «Μικρὸς Ήρως», ἐν τῷ 10ῳ. — Η Κόρη τοῦ Γεροβούρδου, ἐν τῷ 11ῳ. — Ο «Ιούνινης Καστέρας», ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Οι Διατεταμένες, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ο «Πλοίαρχος» ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Η Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Η «Ἀδελφούλα» μου ἐν τῷ 20ῳ. — Οι Καλοί ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21ῳ. — Ο Μικρὸς Λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ο Κληρονόμος τοῦ Ροΐντστονος, ἐν τῷ 23, 24.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894): — α'. — Η Πρωγκήπισσα Ροζάλα. — β'. — Τὰ Παθηματα τοῦ Γιαννάκη Σωππάρ. — γ'. — Ο Μικρὸς Κόμης.

Ἐν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895): — α'. — Εν Οίκογενειᾳ — β'. — Οι Τέσσαρες ἀδελφοί. — γ'. — Μαύρη καὶ Ασπρας.

Ἐν τῷ 3ῳ τόμῳ, (1896): — α'. — Καϊσαρ Κασκαρπέλ, ὑπὸ Τούλιου Βέρ